

ARNO GEIGER

Búcsú Berlintől

Lukas közel másfél évet töltött Berlinben anélkül, hogy igazán talajra lelt volna. Nem csinált gyorsan sok pénzt, még csak lassan sem, a mozicenterben pedig, ahol utoljára gépészként dolgozott, egyik napról a másikra elspórolták a munkahelyét. Eredeti célja, New York még távolabb volt tőle, mint azelőtt, mert elfogyott az a pénz is, amit még anyja adott neki, nehogy odafenn lerongyolódjon. Visszatérése Bécsbe másnap délutánra volt kitűzve.

Az utolsó estét Antoniával, egy olasz származású dramaturg lánnyal töltötte, akit két hónapja ismert meg egy filmbemutatón, és akivel néhányszor lefeküdtek. A város keleti részében ültek egy bárban, amelynek már akkor elfelejtette a nevét, még mielőtt helyet foglaltak volna; valami szóösszetétel volt pálmákkal vagy gyöngyökkel. Vörösbort ittak, és sok lényegtelen dologról beszéltek, ami nem annyira egyikük vagy másikuk elfogódottságának volt betudható, inkább némi, a közeli válást illető közömbösségnek. A búcsúzásnak és a vele járó szükségszerűségnek, hogy azt a keveset is visszahelyezzék az istenek ölébe, ami összekötötte őket, enyhén szólva is kijózanító higgadtsággal néztek elébe.

– Minek erőltetni a krokodilkönnyeket, ha az összes érintett fél egyedül amiatt csalódott, hogy mindig a hibásnál köt ki.

– Csak hibások vannak, többé vagy kevésbé hibások – vetette ellen Lukas.

Arra, hogy melyikük mennyire hibás, nem tértek ki, mert a távolság, amely majd elválasztja őket, mihelyt Lukas újra Bécsben lesz, sem Antonia képzeletének, sem az övének nem adott szárnyakat, s indikátornak ez tökéletesen elég volt. Fenntartások nélkül megállapíthatták, hogy egyikük sem váltotta be, amit megismerkedésük első napjaiban tréfából megfogalmaztak: hogy a szerelemben a józan ész elvesztése az alsó határ, feltéve, ha akarja vinni benne valamire az ember.

Éjjel fél kettőkor, amikor a bár már szinte teljesen kiürült, a pincérnő az asztalhoz lépett, és közölte, hogy megjött a taxi.

– Nem rendeltünk taxit – felelte Lukas.

A következő pillanatban Antonia felállt, csókot nyomott az arcára, és elővette azoknak az indiánoknál vagy eszkimóknál olvasott mondatoknak az egyikét, amelyekkel rendszeresen kimentette magát, ha nem volt mit mondania, vagy nem akart mondani semmit:

– Hegyezd a füledet, ha nem elég koszos ahhoz, hogy magától is kettéálljon.

Antonia a pincérnővel eltűnt a bár első részében, és bár Lukas megkönnyeb-
bülést érzett, amiért ilyen kevés érzelmeáfordítással túljutottak a búcsúzáson,
bosszantotta Antonia távozása. Annyi biztos volt: nem kellett neki több megerő-
sítés, hogy igenis jól teszi, ha berlini magányát feladja.

Kikapcsolták a mennyezeti ventilátorokat. Nem sokkal később hozzá is oda-
ment a pincérnő, hogy elszámoljon, és kiderült, hogy nemcsak az ő számlája nem
volt kifizetve, de Antoniáé sem. Egy pillanatig vonakodott, azért is, mert Anto-
niát következetesebbnek gondolta volna (az mégsem lehet elég, hogy valaki el
akarja kerülni a köszönetmondás kötelességének veszélyét). És bár kellően ural-
kodott magán, vonakodása elég volt a pincérnőnek ahhoz, hogy tudja: a döntést,
hogy az est költségei rá háruljanak, Antonia hozta meg.

– Azt hittem, megbeszéltétek – mondta a pincérnő, és bocsánatkérő mozdula-
tot tett.

– Oké, oké – mondta Lukas legyintve, és némileg megvigasztalódva, hogy van
valaki, aki egy pillanatra az ő oldalára áll. A pincérnő odaadta neki a visszajárót,
és azt mondta:

– Nekem is elég volt mára.

Visszament a bárpulthoz, ahol még Lukas is ténfergett egy ideig, mint aki
nem akar beletörődni abba, hogy az utolsó estéhez is leheletnyi szánalmasság ta-
padt – nem is csak leheletnyi. A pincérnő vákuumdugókat nyomkodott a boros-
üvegekbe. Láthatólag nem volt kifogása ellene, hogy társalogjanak még egy keve-
set.

– Ez az előbbi izé, ez engem igazában egyáltalán nem izgat. Vagy legalábbis
nem különösebben – mondta Lukas.

– Nem úgy hangzik – felelte a pincérnő.

– Pedig így van. Amúgy is ott tartok, hogy mérleget készítek, úgyhogy éppen
jól jön egy pluszpont az én oldalamon.

– Na és hogyan néz ki az a mérleg?

– Kezdetől fogva szerettem a dohányos krákogását – felelte Lukas, és az iga-
zat mondta –, akárcsak a széles rést a metszőfogai között, a nevetését és a szóki-
mondását. Ezzel szemben mindössze annyi hozható fel, hogy állandóan és egy-
folytában a közönségének éreztem magam. De nekem valahogy még ez is tetszett.

A pincérnő felnézett munkájából, olyan jóindulatúan átható tekintettel, mint
aki mindenről tud. Ez a nő biztosan reménytelen esetnek tart téged, gondolta
Lukas, és gyorsan hozzátette:

– Azonkívül beakadt az ujjam, valahányszor Antonia sajtatosan érdes bőrén
végigsimítottam.

– A déli embereknek egyszerűen vastagabb a bőre – mondta a pincérnő. – Azt
hiszem, egyszerűen csak vastagabb.

– Ez több volt annál – mondta Lukas. – Szabályosan beakadt az ujjam.

A társalgás szinte kizárólag Antoniáról folyt, Lukas részéről már-már kényszeresen, pedig nem akart önsajnáltonak látszani (noha kétségkívül az volt). De legalább igyekezett, hogy csalódottságát ne mutassa ki jobban a kelleténél, és minél gyakrabban nevetésre bírja a pincérnőt. Egyebek közt beszámolt neki az első esték egyikéről, amikor Antonia egy noteszt vett elő a válltáskájából, megnyálazta az ujjait, és keresni kezdte a 42 pontos listát. A 42 pont azon okok részletes felsorolása volt, amiért Antonia akkor még élettársa, egy filmproducer megmérgezte a dramaturg lány életét. A csúcspontokat teátrálisan adta elő, görnyedezett a nevetéstől, s közben ki-ki kacintva megjegyezte, hogy egyik-másik pont rossz fényt vethet rá, aztán még hangosabban nevetett, és visszasüllyesztette a noteszt a táskába.

„14. pont: Mert az örökös körülményeskedésednek köszönhetem, hogy rászoktam az önkielégítésre.”

Nevetett a pincérnő is, és a közös nevetés, a meghittség, amely ebben rejlett, és amellyel Lukas aznap éjjel már nem számolt, javított valamennyit a hangulatán. Az utóbbi időben, amióta minden rosszul ment, egyre ritkábban sikerült feloldódnia, pedig már régebben feltűnt neki, hogy a nők ösztönösen visszahúzódnak, ha az ember az orrát lógatja.

Együtt indultak útnak.

– Egész álmos lettem – mondta a pincérnő, amikor már az utcán álltak. Lukas zavartan a zakózsebébe dugta a kezét, de aztán rögtön ki is húzta őket, mert eszébe jutott, hogy ez az a pillanat, amikor el kell köszönnie.

– Van a közelben bankautomata? – kérdezte. – A taxi miatt – tette hozzá. Nem volt biztos benne, hogy a negyven euró, ami még a zsebében volt, elég-e Wannsee-ig. Egy szomszédjának is tartozott pénzzel, és meg kellett adnia még indulás előtt; csupa olyasmi, ami arra emlékeztette, hogy kifulladásra, üres zsebbel kanyarodik be itt töltött idejének célegyenesébe.

– Ha akarsz, alhatsz nálam a heverőn.

A pincérnő ajánlatában nem volt semmi kétértelmű. Jobb vállát eközben előre, a balt visszahúzta, mint aki ezzel a tengelyelfordítással akarja jelezni az irányt, amerre a lakása van.

Végigmentek a Schwedter Strassén, majd a Kastanienallee-n, mígnem a Rheinsberger Strasséra jutottak. Rajtuk kívül szinte egy lélek sem volt az utcán, autók sem igen jártak. A pincérnő csoszogva ment, pedig a tartása nyílegyenes volt. Csoszogásával szinte egy ütemre farmernadrágjának szárai is összedörzsölődtek, amit jól lehetett hallani, mert nem folytatták a társalgást. Lukas már eleget beszélt Antoniáról, már-már túl sokat is. Ráadásul a friss levegő felerősítette az alkohol hatását, és homályba burkolta agytekervényeit – amit paradox módon nagyon tisztán érzékelt. Valami furcsa definiátlanságot érzett magában, és azt a néhány percet is, amíg a pincérnő lakásában égett a villany, egyfajta üzemszünetként érzékelt, olyan domíniumként, amely valahogyan kihullott a világból.

Valahol a háttérben ugyan felbukkant benne a gondolat, hogy lefeküdjön a pincérnővel, és ekképp kárpótolja magát az Antoniával elszenvedett siralmakért, ám ez nem csapódott le izgalommá. Erősebb volt az álmosága meg a félelem, hogy kosarat kap.

– Nem valami kényelmes – mondta a pincérnő, miközben kinyitotta a heverőt.

– Volt ennél már súlyosabb élményem is.

Lukas a pincérnőre nézett, aki intett neki, hogy jöhet. Lukas bólintott, és ujjával kiszabadította nyílásukból ingujjainak gombjait, mielőtt a habszivaccsal töltött huzatra leheveredett. A pincérnő szabadkozott, amiért nincs másik takarója, de hozhat egy kabátot, mondta. Lukas azonban elutasította az ajánlatot, mondván, szívesebben alszik ruhában.

A pincérnő magára hagyta, és a fürdőszobába ment fogat mosni. Alighogy kiment, Lukas gondolatai már megint Antoniánál jártak, és azt kérdezte magában, hogy vajon ő is anyagot szolgáltat-e a 42 ponthoz. Kétkedett benne, ez pedig sértette a hiúságát, mintha nem is rossz, hanem jó pontokról volna szó. A fürdőszobából közben gargalizálást hallott. Igencsak divatjamúlt egy szokás; ezt meg is mondta a pincérnőnek, mikor az visszajött a szobába. A pincérnő bizonytalanul nézett rá, de nem reagált a megjegyzésre, hanem tekert egyet a fűtés nyikorgó hőszabályozóján, és az összes lámpát leoltotta, utolsóként az állólámpát a heverő és az ablak között. Aztán eltiptegette Lukas mellett a sötétben, már mezítláb, hogy pillanatokkal később felmásszon az emeletes ágyra, amely a viszonylag nagy nappali- és hálószoba másik végén magasodott.

– Jó éjszakát – mondta.

Lukas is jó éjszakát kívánt, eléggé bátortalanul. Háton feküdt, kezével a tarkója alatt, és hallotta, ahogy a pincérnő levetkőzik, vár, aztán az ágyról a parkettra dobja a ruháit. Lukas szerette ezt a pillanatot, noha ugyanúgy utálhatta volna is. Hangosan zizegett az ágynemű. Lukas most ennek a zajnak szentelte magát, de már csak a sűrű csendbe fülelt, amely csak lassanként vált áteresztővé. Kis idő múltán mintha halk lélegzést vett volna ki. Különös megnyugvással nyújtózott el. Ám a képzet, hogy a pincérnő már mély álomba zuhant, végül mégis odáig juttatta, hogy azt mondja magának: csak Antonia miatt ajánlotta fel neki a heverőjét, mintegy a női irgalmasság képviselőjeként. Hogyan lesz tovább, kérdezte magától. Anyjára gondolt és anyja lakására a 11. kerületben, ahol majd átmenetileg megint szállásra lel. De legalább ez a kép már nem tisztult ki, mert az alkoholtól legyengítve és morálisan kimerülve, maga is elaludt, anélkül hogy észrevette volna. Amikor a csengő felébresztette, először azt hitte, hogy egész idő alatt gondolatai közt forgolódott, annyira jelen voltak az első pillanattól fogva. Pedig már világos volt.

Csöngettek, előbb egyszer, aztán kétszer egymásután röviden. A nappali viláosság lerövidítette a távolságot az emeletes ágy és a heverő között, és valaho-

gyan mindent eltolt, ami jól illett Lukás kábultságához. Az emeletes ágy felé nézett, várt, hogy a pincérnő reagál-e a csengetésre, és lemászik-e. Valóban megemelte a felsőtestét, megreccsent a lécrács. Lehajolt Lukás felé, hunyorított, és rekedt hangon azt mondta, legyen kedves és nyissa ki az ajtót, a vízszereelő. Megint csöngettek, erősebben. A pincérnő felsőhajtott:

– Teljesen elfelejtettem, sajnálom. A fürdőkád lefolyója miatt van, két hete ereszt.

A pincérnő feje visszahullott a párnára, és Lukásnak nem volt kétsége afelől, hogy pillanatok múlva alszik tovább. Számára viszont elkezdődött a nap, még hozzá egy megbízással. Feltápáskodott, és a diffúz helyzetből, amelybe az éjszaka és a pincérnő lassú ébredése béklyózta, a bejárati ajtóhoz lépett.

– Már azt hittem, hogy nincsenek itthon – mondta a vízszereelő.

A férfi bemanővezetett Lukás mellett két ládát az előszobába, aztán megállt, hogy Lukást előre engedje. Lukás becsukta a bejárati ajtót, és miközben körülményesen betúrta az ingét a nadrágba, azon tűnődött, hogy merre lehet a fürdőszoba. Gépies sietséggel átgondolta a viszonyt a rendelkezésre álló ajtók meg az általa már ismert konyha és vécé között. Aztán kinyitotta a szoba jövő ajtót, és kapásból eltalálta. Amint elhaladt előtte, lendületesen becsukta a tükrös szekrényt a mosdótál felett, mintha saját előző napi hanyagságát számolná fel. Majd, miután szőfukar álmoságában eddig csak a szokásos udvariassági formulákat tudta kinyögni, azt mondta:

– A fürdőkád lefolyójáról van szó, két hete ereszt.

Csakugyan: ott, ahol a kád csempeburkolata vizesedett, piszkos törülköző hevert a padlón.

A vízszereelő, egy negyven körüli férfi, akin látni lehetett, hogy szombaton sincs jobb dolga, mint dolgozni, letette a mosdó elé a szerszámos- meg az anyagosládát, hüvelykujjaival felkattintotta a szerszámosláda kallantyúit, és egy kalapácsot vett elő. A fanyél végével megkopogtatott néhányat a fürdőkádburkolat virágmintás csempéi közül, mígnem sikerült megállapítania, hogy mely csempék mögött hall üreges kongást. Aztán közölte:

– Le kell vernem a csempéket, hogy mögéjük tudjak látni. Mindenesetre jobb lesz, ha kinyitja az ablakot.

Lukás vízszintes helyzetbe fordította az egyszárnyú ablak kilincset, kinyitotta, és egy lakóházak által körülzárt, kerékpárokkal és babakocsikkal telerakott hátsóudvarba látott. Az enyhén felhős égbe szín szivárgott, a felfelé vetett pillantás arra emlékeztette, hogy valahol odakint van a reptér, ahonnan délután felszáll a bécsi gép. Be kellett csomagolnia a bőröndbe. Egy utánküldésre is megbízást kellett adnia. De ahogy a dolgok kinéztek, ebből már aligha lehetett valami.

Lukás átfurakodott a vízszereelő mellett, és belülről becsukta a fürdőszoba ajtaját, közben igyekezett minél halkabb lenni.

– Még alszik – mondta. És miközben ezt kimondta, olyan érzése támadt, mintha az előző estét és valamennyi szereplőjét kijátszotta volna, és most ide menekült, ebbe a fürdőszobába, ahol biztonságban volt.

Ásítva folytatta:

– Ha egy pincérnő még jószívú is, hajnal négy előtt nem kerül ágyba.

A vízszelő bólított, és célzott kalapácsütésekkel összetört négy csempét. Leütögette a keletkezett lyuk széleit, hogy minél több helye legyen a kád alatti ügyködéshez.

– Csinos egy nőszemély – mondta a vízszelő, inkább magának.

Koszorú vízér áradt szét a padló fugái között.

– Az ám, és én piszkosul büszke vagyok erre – mondta Lukas, elképedve attól, hogy ilyen könnyen kicsúszott a száján a mondat. Nyomban meg is magyarázta: – Ilyen nőt nem talál minden nap az ember, úgyhogy tényleg van mire büszkének lennem.

– Az adott esetben minden oka megvan rá – mondta a vízszelő. Félretolta a csempedarabokat, és feltörölte a vizet a koszos törülközővel, mielőtt odanyújtott Lukasnak egy villanydugót, amelyen drótkalitikába zárt villanykörte lógott.

– Végül is nem olyan magától értetődő – mondta Lukas –, én is átestem néhány csalódáson, de még milyeneken!

– Ki nem – mondta a vízszelő.

Az ember becsúsztatva a munkavilágítást a kád alatti üregbe, aztán hanyatt feküdt a padlón, és nyögdécselve babrálni kezdett egy nagy villáskulccsal a lefolyó alatti, bevilágított területen. Hogy pontosan mi folyik ott, azt Lukas nem látta, mert az ember karja és felsőteste kitöltötte és eltakarta a csempékbe ütött lyukat.

– Az elődje egy olasz nő volt – mondta Lukas –, akár a képeskönyvből, ekkora szőröcsomókkal a hóna alatt! Az úgy csapkodta az ajtókat, hogy a kulcs egy méter röpült be a szobába.

– Akkor legalább nem unatkoztak – lihegte a vízszelő. Majd kisvártatva hozzátette:

– Maga se berlini, igaz?

– Osztrák vagyok. Gépészként dolgozom egy charlottenburgi moziban. Semmi különös. Leginkább 35 mm-es tekercek. De egész jól megfizetik. Fő, hogy talpon tudok maradni itt.

A vízszelő előbújt, és felült. A csavarkulcsot a piszkos törülközőre dobta, de aztán meggondolta magát, és inkább kéztörölkésre használta a törülközőt. A kulcs élesen csörömpölve hullott rá a csempékre.

– Már régóta együtt vannak? – kérdezte a vízszelő.

– Négy hónapja – állította Lukas, és élvezte, hogy egyszerűen átugorja Antoniát és a vele töltött időt. Torkában érezte a szívverését, olyan érzése volt, mintha hosszú idő óta ebben a pillanatban élné át az első boldog szerelmi kapcsolatot.

– Van egy emeletes ágyunk – mondta –, az kolosszális! Amikor az ember elsőként bújik ágyba, a másik pedig utána mászik, hát az királyi egy érzés!

Lukasnak izzadni kezdett a tenyere. A vízszelő azonban ülve a kádnak dőlt, a legkisebb mértékben sem gyanakodott, és szétesavart két csőelemet. Felnézett, bólintott, aztán megint a lyuknak szentelte magát. Lukas az üregtől eltorzítva hallotta, amit mondott:

– Egyszer én is együtt éltem egy ilyen emeleteságyas nővel. Ennek már több éve. Mindig sikítózott az ágyban!

– Mint az enyém! – fakadt ki Lukas. – Az enyém is sikítózik!

Nevetett az örömtől, amit e váratlan azonosság miatt érzett, megkockázta egy pillantást a tükörbe, és nem volt meglepődve, hogy a fárasztó éjszaka ellenére rokonszenves benyomást tesz saját magára.

– Gyönyörű hangja van – mondta –, de a legbámulatosabb a bőre, az valami.

Megint nevetett, idegessége ellenére vagy amiatt, közben azon tűnődött, vonzóbbá tenné-e őt a pincérnő szemében, ha azt állítaná, hogy forgatókönyveket ír. Már azon volt, hogy némi tartalommal tölti meg ötletét, mégpedig úgy, hogy elmeséli a vízszelőnek. Emez azonban megelőzte, és megkérdezte, hogy szokott-e eldugulni a lefolyó.

Lukas jelentőségteljesen bólintott.

– A tisztításav kimart egy tömítőgyűrűt, ez előfordulhat. Legjobb, ha vesztek magatoknak egy lefolyósűrőt, azzal megspóroljátok a jövőben az ilyen bosszúságot.

A vízszelő gumigyűrűt vett ki anyagosládája egyik felső rekeszéből, és egy nagy piros dobozból zsírral kente be. Lukasra nem tett olyan benyomást az ember, mint aki mindjárt folytatni akarja a mondókáját, ezért arra terelte a társalgást, ami azóta, hogy Antoniát ismerte, megint erősebben foglalkoztatta a képzeletét.

– Forgatókönyveket írok – mondta. – A történeteket, amiket kitalálok, mindig elmesélem neki. Ezek fantasztikus pillanatok. Úgy értem, elképesztő érzéke van az árnyalatnyi finomításokhoz, de ő maga soha nem akarna előtérbe nyomkodni.

A vízszelőt azonban sem Lukas filmes karrierje, sem a pincérnő érzékenysége nem igazán érdekelte. Feltehetően túlságosan lekötötte a munkája, amely most a nehéz szakaszába ért. A társalgás már nem tudott újra beindulni. A vízszelő próbaképp mind a két csapból megeresztette a vizet, és azt javasolta Lukasnak, hogy a burkolatban támadt lyukat lemezzel takarja be, minden Baumaxban lehet kapni ilyen fedeleket. Aztán elrakta a szerszámait, az órára nézett, és kiszámolta a költségeket, feketén.

– Harminc euró.

– Harminc euró – ismételte Lukas, bánatosan, amiért a társalgás nem folytatódott tovább. Ingadozott a tekintetben is, hogy mitévő legyen. A bizalmas ha-

zugságok után, amiket a vízszelőnek előadott, nemigen ébreszthette fel a pincéernőt. Nem maradt számára más. Előrement az előszobába, kivette zakójából a pénztárcáját, s a kért összegzen felül még kevés borraivalót is adott a vízszelőnek, nagyjából mindent, amije az Antoniával töltött este után még maradt.

– Kösz a segítséget – mondta Lukas, továbbra is mélyen sajnálkozva. A vízszelő gyanútlanlansága egy kis időre némi alapot adott a pincéernővel elképzelt boldogságának. De a vízszelő nélkül? Nem sok maradt belőle. Lukas szívesen visszatért volna még egyszer a fürdőkádra, hogy mennyire örül a sikeres javításnak, mert a fürdőkád nélkül elképzelhetetlen az életük, az övé meg a pincéernőé. Ám a nappali- és hálószobához mindössze egy nyitott átjáró vezetett át, így nem merete szóba hozni a témát. Félt, hogy a pincéernő felébred, és mindent hall.

– Soha se köszönje! Kézcsókom a főnökasszonynak – mondta a vízszelő.

Lukas hallotta, amint házi boldogságának egyetlen beavatottja és feltehető irigye leslattyog a lépcsőn. Felemelt fejével fülelt, míg csak el nem halt a nehéz léptek zaja. Aztán még két percig mozdulatlanul állt a félig nyitott ajtó előtt, és fülelben úgy zúgott az elhagyatottság, mint már régóta nem. Indulnia kellett, fel kellett ébresztenie álmából a pincéernőt, ha el akart búcsúzni tőle. Pedig még a nevét se tudta, hogy azzal keltse fel. Izgalmában, amikor a pincéernő az éjjel bemutatkozott neki, rögtön újra el is felejtette a nevét; kívül, az ajtón pedig – megbizonyosodott róla – csak egy utónév állt, és mint az elsárgult tábla sejtetni engedte, az is egy sokadik előző lakóé volt.

Lukas mégis belépett a nappaliba vivő átjáróba. Onnan láthatta a pincéernőt, testének ívét a takaró alatt meg az ágy szélére lógó bal kezét. Elnézte ezt a kezét, az ujjak félig ökölbe szorultak, hogy nyomban újra el is lazuljanak. A pincéernő bőre meglepően sápadt volt, kézfején zöldesen átütöttek az erek. Szemével követte az erek fonadékát, azt kívánta, bárcsak történne valami, amitől a pincéernő felébred. Egyszermind heves sajnálatot érzett mindazért, ami nincs, de lehetne, és mégsem lesz, mert a vízszelővel folytatott beszélgetésben már mindent megellegezett magának.

Ha majd megint Bécsben lesz, bőven lesz rá ideje, hogy minderről elgondolkodjon; több is, mint amennyi kell.

Addio, mondta magában (ezt tulajdonképpen Antoniának akarta mondani), a konyhába ment, és egy cédulára felírt néhány szót, ami mintha még passzolt is volna. Ivott egy pohár vizet. Aztán vette a zakóját és a cipőjét, ez utóbbit azonban már csak akkor húzta fel, amikor becsukta maga mögött a bejárati ajtót, és a folyosón állt.